

ANG UNANG PASAPORTE

Sa loob ng maraming taon, naniwala akong nagtatayo ako ng karera. Bawat umaga ay may layunin, bawat taon ay may balanse. Pagkatapos, dumating ang panahon at inilagay ang lahat sa tamang lugar. Ngayon, sa paglingon, hindi ko naaalala ang mga bilang kundi ang mga tao, hindi ang estadistika kundi ang mga usapan. Ginugugol natin ang isang buhay na naniniwalang nasa mga istruktura ang halaga, para lamang matuklasang nakatago pala ito sa mga taong dumaan dito.

Natutunan kong igalang ang isang bagay na iba sa talento: ang tiyaga. Maaaring buksan ng talento ang isang pinto; ang tiyaga ang nagpapahintulot sa iyong tumawid sa pasilyo. Hindi talaga binubuo ang isang organisasyon ng mga gusali o logo. Binubuo ito ng mga asal na paulit-ulit sa paglipas ng panahon — at lumilitaw lamang ang di-nakikitang kultura nito kapag walang nanonood, kapag kumakatok ang isang krisis.

Nang magsimula akong maglakbay sa iba't ibang bansa, naghanap muna ako ng mga pagkakaiba. Pagkatapos, napansin ko ang mga pagkakatulad: isang amang nag-aalala sa kinabukasan ng mga anak, isang inang handang magsakripisyo, isang manggagawang humihiling ng respeto. Nagbago ang mga koordinado. Kapansin-pansing pareho pa rin ang tao.

Mahalaga ang kompanya. Hinubog nito ako, sinubok ako. Ngunit hindi ito ang finish line. Ito ang panimulang punto. Binuo ng trabaho ang kasanayan. Binuo ng mundo ang kamalayan. At ang tunay na kuwento, ang dahan-dahang nabubuo sa loob ko, ay hindi pa nagsisimula.

Ferdinando Frega
Gillette Man